

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: sekr. sądowy Bogumiła Kanclerz

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. A.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. A. kwotę 76.100 zł /siedemdziesiąt sześć tysięcy sto złotych/ z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 43.600 zł od dnia 27 sierpnia 2008 r. i od kwoty 32.500 zł od dnia 2 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30,15 zł /trzydzieści złotych piętnaście groszy/ z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty;
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.905 zł /sześć tysięcy dziewięćset pięć złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Elblągu od powoda kwotę 22,57 zł /dwadzieścia dwa złote pięćdziesiąt siedem groszy/ i od pozwanego kwotę 541,90 zł /pięćset czterdzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt groszy/ tytułem nieuiszczonych wydatków.

I C 53/13

UZASADNIENIE

Powód P. A. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.034 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania.

Powód domagał się także ustalenia, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za mogące się ujawnić w przyszłości dalsze skutki wypadku, któremu uległ w dniu 26 marca 2002 r. oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 26 marca 2002 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w trakcie którego doznał szeregu obrażeń ciała, przez wiele miesięcy był leczony i rehabilitowany, pomimo tego nie odzyskał pełnej sprawności. Pozwany, wezwany do zapłaty, uiścił tytułem zadośćuczynienia kwotę 22.500 zł, która zdaniem powoda nie jest adekwatna do zakresu doznanej przez niego krzywdy niemajątkowej.

Roszczenie odszkodowawcze motywował koniecznością sprawowania nad nim opieki przez osoby drugie przez 5 miesięcy po wypadku.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że wypłacił na rzecz powoda kwotę 22.500 zł, która w pełni zrekompensowała doznaną przez niego krzywdę niemajątkową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 marca 2002 r. powód P. A. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym. W następstwie tego zdarzenia doznał stłuczenia głowy z utratą przytomności, niepamięcią wsteczną, krwakiem podtwardówkowym oraz cechami obrzęku mózgu z licznymi powierzchownymi ranami głowy w okolicy czołowo - ciemieniowej z ranami tłuczonymi twarzy w okolicy bródkowej i podżuchwowej, wymagającymi zaopatrzenia chirurgicznego, stłuczenia powłok brzusznych z rozerwaniem wątroby i śledziony i następowym krwotokiem do jamy otrzewnej oraz wystąpieniem wstrząsu hypowolemicznego, stłuczenia klatki piersiowej z otarciami naskórka po stronie prawej złamania żeber IV i V po stronie lewej oraz stłuczenia płuca lewego, złamania IV i V kości śródrcza prawego, złamania rzepki kolana prawego, niedowładu nerwu VI prawego (odwodziela). Sprawcą zdarzenia był K. K., ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Na skutek doznanych obrażeń kierowca zmarł. W chwili wypadku znajdował się w stanie głębokiego upojenia alkoholowego. W jego krwi stwierdzono 9 promili alkoholu.

/bezsporne, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 60, 61 akt postępowania likwidacyjnego, dokumentacja medyczna powoda k. 10 - 34/

Bezpośrednio po wypadku powód przewieziony został do Wojewódzkiego Szpitala (...) w E., gdzie przebywał do 17 kwietnia 2002 r.

W dniu 26 marca 2002 r. przeprowadzono u powoda zabieg operacyjny polegający na otwarciu jamy brzusznej, usunięciu uszkodzonej śledziony oraz zszyciu rozerwanej wątroby. W dniu 8 kwietnia 2002 r. powoda poddano kolejnemu zabiegowi operacyjnemu polegającemu na zespoleniu złamanej rzepki pętlą stalową. Przy wypisie zalecono odciążanie operowanej kończyny przez i utrzymanie unieruchomienia przez 6 tygodni.

/dowód: karta wypisowa k. 10 akt/

W dniu 12 sierpnia 2002 r. powód został przyjęty ponownie do tego samego szpitala do oddziału dziennego rehabilitacji. Rehabilitowany był do dnia 26 sierpnia 2002 r.

/dowód karta wypisowa k. 11 akt/

W dniu 21 listopada 2003 r. P. A. zgłosił szkodę pozwanemu. W dniu 28 lipca 2008 r. sprecyzował roszczenia, zażądał m. in. wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 127.000 zł (po uwzględnieniu wypłaconej już kwoty 13.000 zł) i zwrotu kosztów opieki w kwocie 27.888 zł.

Pozwany wypłacił na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia w dniu 27 listopada 2003 r. kwotę 13.000 zł, w dniu 14 października 2008 r. kwotę 3.000 zł, a w dniu 14 listopada 2008 r. kwotę 6.500 zł.

/bezsporne/

W toku postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii. Biegły stwierdził u powoda przebyty uraz wielonarządowy ze wstrząsem krwotocznym, przebyte pęknięcie śledziony i wątroby leczone operacyjnie, przebyte złamanie żeber IV i V po stronie lewej wygojone bez zniekształceń, przebyte poprzeczne złamanie rzepki leczone operacyjnie z początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi, przebyte wygojone złamanie IV kości prawego śródrcza. Złamanie kości leczone było w unieruchomieniu gipsowym przez 6 tygodni.

Trwały uszczerbek na zdrowiu związany z urazem kończyny dolnej biegły określił na 7 %.

Zdaniem biegłego w zakresie ortopedycznym leczenie powoda jest zakończone, okresowo może on jednak odczuwać bóle. W ocenie biegłego powód wymagał opieki osób drugich w okresie 6 tygodni od wypadku poza okresem leczenia stacjonarnego, w wymiarze ok. 3 godzin dziennie.

Dolegliwości bólowe powód mógł odczuwać szczególnie intensywnie w ciągu około 2 tygodni po urazie. W ciągu kolejnych 4 tygodni dolegliwości te zanikały.

/dowód: opinia k. 93, 94/

Biegły z zakresu chirurgii ogólnej ustalił, że złamanie dwóch żeber IV i V po stronie prawej z obniżeniem pojemności życiowej płuc i zaburzeniami przepływu skutkuje 15 % uszczerbkiem na zdrowiu. Powód doznał także uszkodzenia śledziony, co skutkowało koniecznością usunięcia tego narządu. Uraz ten powoduje obecnie okresowe bóle brzucha powodowane zrostami otrzewnej oraz utrzymującym się zbiornikiem płynowym w okolicy nerki lewej. Trwały uszczerbek na zdrowiu związany z tym urazem biegły określił na 15 %. Biegły stwierdził ponadto pooperacyjne uszkodzenie ściany brzucha z powstaniem przepukliny pourazowej w bliźnie, wymagające reoperacji i plastyki przepukliny, co skutkuje 5% uszczerbkiem na zdrowiu. W ocenie biegłego najsilniejsze dolegliwości bólowe towarzyszyły powodowi w okresie około miesiąca po wypadku, następnie zmniejszały się w okresie ok. 2-3 miesięcy.

/dowód: opinia k. 258 - 260/

Biegły neurolog stwierdził, że powód przebył uraz czaszkowo mózgowy powikłany krwiakiem podtwardówkowym prawej półkuli mózgu. Stwierdził nadto u powoda niedowład nerwu odwodzącego, dwojenie obrazów bóle i zawroty głowy.

W ocenie biegłego nie doszło u powoda do trwałego uszkodzenia układu nerwowego w stopniu ograniczającym jego sprawność na poziomie samodzielnej egzystencji. Trwały uszczerbek na zdrowiu związany z tym urazem biegły określił na 25 %, wskazując, że powód potrzebował pomocy osób drugich ze względów neurologicznych jedynie w okresie hospitalizacji.

/dowód: opinia k. 81, 82, 108 /

Dopuszczono także dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii plastycznej. W ocenie biegłego tej specjalności na skutek doznanych urazów u powoda występują obecnie liczne blizny. Blizna okolicy podbródkowej może zostać poddana korekcji techniką laserową. Brak jest natomiast wskazań do korekcji tą samą metodą szpecącej blizny brzucha, ponieważ efekt końcowy takiej korekcji będzie zbliżony do stanu obecnego. Biegły ujawnił u powoda także blizny na prawym kolanie, prawym udzie, nad prawym łukiem żebrowym, w okolicy potylicznej, bliznę języka. Łącznie trwały uszczerbek z tytułu zbliznowaceń określił na 10 %.

/dowód: opinia k. 332 - 337/

W opinii biegłego okulisty trwały uszczerbek na zdrowiu wynikający z częściowego niedowładu nerwu VI prawego, będącego skutkiem wypadku z dnia 26 marca 2002 r., wynosi 5%. Skutki niedowładu uwidaczniają się podczas skrajnego spojrzenia w prawo, co w ocenie biegłego pozostaje bez znaczenia dla wykonywania przez powoda zawodu monter instalacji hydraulicznych. Opisany niedowład wyklucza natomiast pracę na wysokości. Zdaniem biegłego powód nie doznał uszkodzenia narządu wzroku w wyniku wypadku w dniu 26 marca 2002 r.

/dowód: opinia k. 271 - 273/

Biegły foniatra - otolaryngolog nie stwierdził u powoda żadnych trwałych skutków wypadku w zakresie objętym jego specjalizacją. Opisana przez niego bruzdowatość języka jest często występującą u mężczyzn wadą, polegającą na zaburzeniu budowy mięśni powierzchniowych języka.

/dowód opinia k. 133/

Biegły z zakresu psychiatrii nie stwierdził, by na skutek wypadku powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu.

/dowód: opinia k. 202/

Po wyczerpaniu okresu zwolnienia, okresu zasiłkowego, powód przez rok pobierał świadczenie rentowe, a następnie ponownie podjął zatrudnienie.

/bezsporne, zeznania powoda k. 301 – 303, 371, 372/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej części.

Powód zgłosił roszczenia z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania. Zgodnie z art. 444 § 1 zdanie pierwsze k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (art. 444 k.c.) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Okolicznością bezsporną jest to, iż powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku drogowego, jakiemu uległ w dniu 26 marca 2002 r., przy czym do zdarzenia tego doszło z winy K. K., objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Bezspornym jest nadto, że ochrony ubezpieczeniowej udzielił pozwany zakład ubezpieczeń. Nie budził kontrowersji również zakres obrażeń, jakich doznał powód, przebieg leczenia, a także aktualny stan jego zdrowia w zakresie będącym konsekwencją wypadku. Okoliczności te wynikają wprost z dokumentacji medycznej, z przesłuchania powoda w charakterze strony oraz opinii biegłych.

Powód wprawdzie kwestionował opinie zasadnicze biegłych z zakresu neurologii, ortopedii, foniatrii – otolaryngologii, chirurgii, jednakże po ich uzupełnieniu nie wnosił kolejnych zastrzeżeń, w szczególności nie domagał się ich dalszego uzupełnienia czy powołania innych biegłych tych samych specjalności (oświadczenia k. 371, 371 v). W ocenie Sądu wszystkie przywołane wyżej opinie wyczerpały w pełni tezę dowodową, były logiczne, rzetelne, a przez to wiarygodne.

Odnosząc się do żądania pozwu w zakresie zadośćuczynienia wskazać trzeba, iż pojęcie „sumy odpowiedniej”, użyte w art. 445 § 1 k.c., ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28.08.2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Kierując się wskazaniem wypracowanymi przez judykaturę, można ogólnie stwierdzić, że określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne itp.), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wiek poszkodowanego (Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga trzecia – Zobowiązania, G. Bieniek i inni, Warszawa 1996, t.1, s. 369-370).

Pozwany uznał, że kwotą adekwatną do zakresu krzywdy niemajątkowej, jakiej doznał powód na skutek wypadku, jest kwota 22.500 zł. W ocenie Sądu kwota ta nie spełnia funkcji przypisanej przez ustawodawcę zadośćuczynieniu.

Zauważyć należy, że po 11 latach od wypadku u powoda biegli stwierdzili 82 % trwały uszczerbek na zdrowiu. Uwzględniając fakt, że leczenie zostało już dawno zakończone, uznać należy, iż nie ma szansy na przywrócenie powodowi sprawności takiej, jaką cieszyłby się, gdyby nie uległ wypadkowi. Powód po wypadku był przez 22 dni hospitalizowany, cierpiał z powodu dolegliwości bólowych, przez wiele tygodni poruszał się o kulach, skazany był na pomoc osób drugich, nadal okresowo odczuwa dolegliwości bólowe, ma problemy ze wzrokiem.

Oceniając zasadność roszczenia co do wysokości uwzględnić trzeba, że strony były zgodne co do przyczynienia się powoda do powstania szkody przez jazdę z osobą pozostającą pod wpływem alkoholu.

W myśl art. 362 kc, jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Za ugruntowany uznać należy pogląd, że osoba, która decyduje się na jazdę samochodem z kierowcą będącym w stanie po spożyciu napoju alkoholowego, przyczynia się do odniesionej szkody, powstałej w wyniku wypadku komunikacyjnego, gdy stan nietrzeźwości kierowcy pozostaje w związku z tym wypadkiem. Spożycie napoju alkoholowego przed jazdą z takim kierowcą uważać należy za znaczne przyczynienie się do powstania szkody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1985 r., IV CR 412/85, analogicznie wyrok tego samego Sądu z dnia 7 grudnia 1985 r. IV CR 398/85).

Wynik badania krwi denata jest jednoznaczny i wskazuje, że kierowca musiał pić przez dłuższy czas. W ocenie Sądu nie jest możliwe niedostrzeżenie takiego stanu upojenia, jaki stwierdzono pośmiertnie u kierowcy. Zachowanie osoby w takim stanie jest charakterystyczne, nie jest możliwe omyłkowe potraktowanie jej jako trzeźwej.

W ocenie Sądu związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy stanem kierowcy i zaistnieniem wypadku jest oczywisty. Alkohol obniża krytycyzm, ogranicza zdolność przewidywania i racjonalnego myślenia, stąd bardzo częstym zachowaniem kierowców prowadzących pod wpływem alkoholu jest jazda z nadmierną prędkością, utrata panowania nad pojazdem. W tych okolicznościach, przyczynienie przyjęte przez strony na poziomie 50 % należy uznać za adekwatne, do okoliczności zdarzenia, ujawnionych w toku postępowania przygotowawczego. W konsekwencji wszelkie należne powodowi od pozwanego świadczenia należało pomniejszyć o połowę.

Uwzględniając powyższe uznać należy, że należyłą rekompensatą za doznaną przez powoda krzywdę, z zastrzeżeniem uczynionym poniżej, jest kwota 102.500 zł. Zadośćuczynienie w tej wysokości odpowiada rozmiarowi i intensywności negatywnych doznań, będących udziałem powoda, spowodowanych wypadkiem, uwzględnia skutki wypadku w jego obecnym życiu, fakt przyczynienia się powoda do zaistnienia szkody i nie prowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia.

Pozwany podniósł, że orzekając o wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia należy uwzględnić fakt, że świadczenia wypłacone zostały powodowi przed kilku laty, w innych warunkach rynkowych. Argument ten częściowo należy uznać za słuszny.

Kwotę 13.000 zł wypłacono powodowi w dniu 27 listopada 2003 r. Kolejne kwoty – 6.500 zł i 3.000 zł w IV kwartale 2008 r. Skoro powód domaga się odsetek od 27 sierpnia 2008 r., wskazując że pozwany od tej daty pozostaje w opóźnieniu, to waloryzacji poddano jedynie świadczenie wypłacone w 2003 r.

Za najbardziej miarodajny wskaźnik realnej wartości pieniądza przyjęto wzrost przeciętnego wynagrodzenia, skoro w dacie wypadku powód pozostawał w stosunku zatrudnienia a jego wynagrodzenie było zbliżone do przeciętnego. W okresie pomiędzy IV kwartałem 2003 r. i IV kwartałem 2008 r. przeciętne wynagrodzenie wzrosło o 36 %. Uwzględniając tę okoliczność, świadczenie wypłacone w 2003 r. realnie w IV kwartale 2008 r. odpowiadałoby kwocie 16.900 zł (13.000 + 36%). Łącznie zatem przy uwzględnieniu realiów rynkowych powód do końca 2008 r. otrzymał 26.400 zł (16.900 + 6.500 + 3.000). Skoro tak, to pozwany winien uiścić na jego rzecz dodatkowo kwotę 76.100 zł. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt 3 wyroku – obejmujący kwotę 3.900 zł, o którą zwaloryzowano świadczenie wypłacone w 2003 r.)

O odsetkach od kwoty zasądzonej z tytułu zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., biorąc pod uwagę, iż pismem, które wpłynęło do pozwanego w dniu 28 lipca 2008 r. powód zażądał z tego tytułu kwoty

140.000 zł, pozwany - stosownie do art. 817 § 1 k.c., miał obowiązek spełnić świadczenie w terminie 30 dni. Zauważyć należy, że żądana przez powoda wówczas kwota nie uwzględniała przyczynienia się do zaistnienia szkody. Przy uwzględnieniu tego przyczynienia i kwot wypłaconych w 2003 i 2008 r., pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia do kwoty 43.600 zł. Uwzględniając te argumenty odsetki zasądzono od kwoty 43.600 zł – zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia 27 sierpnia 2008 r. (70.000 – 26.400 wypłata w toku postępowania likwidacyjnego) i od kwoty 32.500 zł od dnia 2 lutego 2013 r., tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa, traktowanego jako wezwanie do zapłaty.

Powód domagał się także zasądzenia kwoty 1.034 zł tytułem odszkodowania odpowiadającego równowartości świadczeń opiekuńczych za okres 5 miesięcy po wypadku, w tym w ciągu 3 miesięcy po 4 godziny dziennie i w ciągu kolejnych 2, po 2 godziny dziennie, przy przyjęciu stawki 6,70 zł za godzinę opieki. Roszczenie to należy uznać w znacznej części za nieusprawiedliwione z uwagi na jego nieudowodnienie. Podkreślić należy, że sam powód był niekonsekwentny w swoich twierdzeniach zarówno w odniesieniu do czasu koniecznej jemu opieki jak i wartości jednej godziny takich świadczeń. W toku postępowania likwidacyjnego wskazywał, że z opieki takiej korzystać musiał do 31 lipca 2004 r., a koszt jednej godziny wycenił na 7 zł. W pozwie wskazywał już, że z opieki korzystał jedynie przez 5 miesięcy i to w znacznie mniejszym zakresie.

Zgodnie z opinią biegłego ortopedy powód wymagał pomocy osób drugich w okresie unieruchomienia opatrunkiem gipsowym, tj. przez 6 tygodni od daty wypisu ze szpitala w wymiarze po 3 godziny na dobę. Stanowisko biegłego uznać należy za przekonujące, skoro oczywistym jest, że wskazany sposób leczenia znacznie ogranicza możliwość samoobsługi. W tej sytuacji powodowi należy się odszkodowanie za 126 godzin świadczeń opiekuńczych. Powód domagał się rozliczenia kosztów opieki przy założeniu że 1 godzina świadczeń to koszt 6,70 zł. Okoliczność ta nie została jednak wykazana w toku procesu.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 września 2005 r. (V CK 150/05), dopuścił możliwość ustalenia kosztu świadczeń opiekuńczych przy uwzględnieniu najniższego wynagrodzenia, jeśli opieka taka sprawowana jest przez osoby niewykwalifikowane. Na takie stanowisko powołał się pozwany, uznał i zaspokoił roszczenie w omawianym zakresie do kwoty 286,71 zł, przy przyjęciu kosztu 1 godziny świadczeń na kwotę 5,03 zł. W konsekwencji z omawianego tytułu należało na rzecz powoda zasądzić kwotę 30,15 zł $[(126 \times 5,03) : 2 - 286,71]$. W pozostałym zakresie roszczenie odszkodowawcze podlegało oddaleniu (pkt 3 wyroku).

O odsetkach od zasądzonych od tej kwoty rozstrzygnięto podobnie jak poprzednio na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc przyjmując, że roszczenie w tym zakresie stało się wymagalne od dnia następnego po wezwaniu do zapłaty. Do zapłaty pozwany został wezwany pismem doręczonym 28 lipca 2008 r. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia 27 sierpnia 2008 r., stąd roszczenie odsetkowe uwzględniono w całości.

W myśl art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Interes prawny jako przesłanka powództwa o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa jest kategorią prawa materialnego. Podkreślić należy, że merytoryczne badanie zasadności powództwa poprzedzone być musi wykazaniem przez powoda, że ma on interes prawny w ustaleniu istnienia lub nie istnienia prawa lub stosunku prawnego. W tym kontekście zauważyć należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2002 roku (IV CKN 1519/00, LEX nr 78333) interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw. Istnienie takiego interesu jest kwestionowane, gdy możliwe są inne formy ochrony praw powoda. Powszechnie aprobowany jest pogląd, że nie ma interesu w ustaleniu prawa lub stosunku prawnego osoba, która może dochodzić bezpośrednio świadczenia należnego z tego stosunku. Zwłaszcza dopuszczalność wytoczenia powództwa o zasądzenie wyklucza, co do zasady, istnienie prawnego interesu w ustaleniu.

Powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie wykazał interesu prawnego w uzyskaniu orzeczenia ustalającego, w konsekwencji roszczenie w tym zakresie podlegało oddaleniu (pkt 3 wyroku).

O kosztach procesu (pkt 4 wyroku) rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., przy przyjęciu, że powód wygrał spór w ok. 94 %, przy czym koszty procesu poniesione przez niego to 7.499 zł (2.417 - art. § 6 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. nr 163 poz. 1349, opłata od pozwu, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych). Koszty procesu poniesione przez pozwanego to jedynie wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w kwocie 2.417 zł.

Na koszty sądowe poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa składała się kwota 564,47 zł z tytułu wydatków (koszty opinii po pomniejszeniu o uiszczoną zaliczkę). W przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych, rozstrzygnięto na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.), uwzględniając iż pozwany przegrał proces w 94 % (przy uwzględnieniu sumy roszczeń i sumy zasądzonych świadczeń). Z tego tytułu Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Elblągu kwotę 541,90 zł, a od powoda 22,57 zł.